

[Ole Vig Jensen]

positive træk i det gymnasium, som er vokset frem siden lovændringerne sidst i 1950'erne.

Gymnasiet har formået at uddanne en større og større andel af en ungdomsårgang. Procenten er steget meget siden først i 1960'erne, og herigennem har en stor del af en ungdomsårgang haft adgang til den kvalificerende og udviklende uddannelse, som gymnasiet nu engang repræsenterer.

Både ændringer i erhvervsstrukturen og samfundsudviklingen har løbende smittet af på gymnasiet. Hvor man tidligere med rette kunne betragte og betegne gymnasiet som en mere stationær skoleform, har vi i dag – og vel i de sidste 15–20 år – oplevet en vilje til ændringer og en åbenhed over for nye muligheder. Adskillige af gymnasiets fag har vist sig i stand til at tackle nye problemstillinger på en måde, der kunne engagere og udvikle eleverne, hvad der jo er en vigtig forudsætning. Ved åbenhed og lyst til nyskabelse har gymnasiet formået at medvirke også til en social udgligning, som har betydet meget for store grupper af unge, som er kommet fra det, vi ville kalde »tidligere uddannelsesfremmede miljøer«. Både gymnasiets almindelige elementer og dets mere specielle fag har i sammenhæng med hinanden været med til at skabe et generelt bedre uddannelsesniveau, og selv om der er en del, der ikke bruger deres studentereksamen til videregående studier, har der fra mange sider været bud efter studenter, fordi de ofte havde og har gode forudsætninger for at kunne klare mangeartede opgaver.

Trods den betydelige vækst i andelen, som søger gymnasiet, har der i forhold til en del andre uddannelser været tale om en forholdsvis lav frafaldsprocent, og mange unge har i en periode af deres liv, hvor identitetsudviklingen er meget vigtig, haft mulighed for via gymnasiets fagrække at dygtiggøre og udvikle sig.

Der er fra vores side, som meddelt ved flere lejligheder, ikke noget voldsomt ønske om at lave omfattende reformer af gymnasiet. Vi kan godt se, at der visse steder er vanskeligheder, som man bør forsøge at klare, og jeg skal nævne nogle af dem, ikke fordi de alle måske er lige vigtige, men for at vise noget om, hvor de findes.

Overgangen fra folkeskole til gymnasium er i visse tilfælde vanskelig. Eleverne kommer fra en bestemt type undervisning og en

fagrække, som de umiddelbart ikke genfinder i gymnasiet. De har forventninger, som ikke kan indfries, og de savner i mange tilfælde det fællesskab, som folkeskolens klasser ofte er præget af. Der er derfor behov for at udbygge kontakterne mellem de to skoleformer. Der er sikkert felter, hvor de kunne lære af hinanden, og under alle omstændigheder vil øget viden om folkeskolens, henholdsvis gymnasiets indhold medvirke til, at lærerne bedre kan orientere eleverne om de krav og betingelser, de vil blive stillet over for.

Vi er fra radikal side ikke tilhængere af en fælles 1. g, som jeg forestiller mig at nogle vil være, og som nogle allerede har tilkendegivet at de er. Vi mener, det er vigtigt, at eleverne får mulighed for allerede fra starten at vælge efter deres interesser, samtidig med at der skabes overskuelige og indholdsrelevante rammer. Vi finder derfor delingen i en matematisk og en sproglig linje tilfredsstillende, men vi mener, der er problemer, fordi de sproglige står svagt i en række naturvidenskabelige sammenhænge, og fordi matematikerne ikke får mulighed for at få et sprogfag på et niveau, der tilfredsstiller både elevernes krav og de fremtidige studenteres behov for at kunne mindst ét fremmedsprog godt.

Vi mener, at den eksisterende grenstruktur har vist sig både relevant og fagligt kvalificerende. Ved hjælp af kombinationen af fællesfag og grenfag i fagligt sammenhængende blokke har eleverne fået både den socialt overskuelige situation og det nødvendige faglige niveau, som er afgørende ved en ungdomsuddannelse.

Et fællesgymnasium, hvor alle får samme fag, eller et tilvalgsgymnasium, hvor man kan vælge en masse fag fuldstændig individuelt, er efter vores opfattelse lige uheldigt. Det første tager ikke hensyn til elevernes forskellige behov og ønsker, og det andet skaber en opsplittethed, der ud over at forlænge skoledagen betydeligt skaber forvirring og mangel på sammenhæng.

Vi savner også en bedre balance mellem de humanistiske, naturvidenskabelige og samfundsvidenskabelige fagområder. Der synes i de foreliggende kendte rapporter at være en tendens til, at der primært fokuseres på naturvidenskab i lyset af den teknologiske udvikling og på sprogfag som sådanne. Vi mener, at der på alle tre områder ligger vigtige elementer i et større almindelsesbe-